

[831230 - příprava]

- 01 Jak se člověk („člověk“ = dítě) otevírá světu
- 02 V jakém světě vsutku žijeme, tj. pokud víme (co říká věda)
- 03 Jak o světě a sobě myslíme (reflexe, filosofie)
- 04 Zjevné a skryté vady a omyly myšlení; omezenost epoch
- 05 Mythos na přechodu mezi životem vitálním a řádem rozumu (logu)
- 06 Dvojitá kritika mýtu a její historické střetnutí
- 07 Povaha tzv. předmětného myšlení a její metafyzické důsledky
- 08 Kritika předmět. myšlení a možnost alternativy
- 09 Funkce myšlenkových modelů; jak lze modelovat to, co není předmětné?
- 10 Co jest? Co to je „jest“? Jsoucnost jsoucna, pravá a nepravá jsoucna, bytí jsoucna, bytí „o sobě“ (které se nestává jsoucnem, ale zůstává základem každého jsoucna a jeho bytí).
- 11 Nietzscheova otázka (proč není spíše „nic“) a pokus o odpověď; problém entropie a negentropie; „fluktuace vakua“ atd.
- 12 Model nejmenší události: primordiální událost
- 13 Filosofická kritika úsilí fyziků najít nejelementárnější částice
- 14 Kvantová povaha všeho dění ve vesmíru; problém kvantové povahy časoprostoru, kvantovosti gravitačního pole a gravitace vůbec a filosofická aplikace: kvantovost událostí
- 15 Nestabilita „nicoty“: „nic“ má tendenci přecházet v „něco“; toto „něco“ ovšem ihned zase zaniká, ale za určitých okolností může vzniknout jakási kontinuita mezi zvnějšněními sériově po sobě následujících primordiálních událostí, představující jistý typ stabilizace vnějšku tam, kde niterný „zdroj“ už vyschl.
- 16 Analýza ukáže, že předpokladem oné stabilizace vnějšku je schopnost událostí reagovat na jiné události (= jejich reaktivita). Předpokladem reakce je schopnost události se v průběhu svého „dění“ (tj. zvnějšňování) vrátit proti jeho vlastnímu směru: zvnějšňování znamená odstup od sebe, opačným směrem je návrat k sobě. Pouze událost, která je schopna v nějaké své složce a v nějaké míře se vrátit k sobě, se může stát nositelem tzv. předmětnosti, jež by byla relativně stabilizovaná.
- 17 Tyto problémy se však týkají teprve událostí, které nejsou primordiální; o primordiální události platí, že odstup od sebe je pro ni zároveň zánikem. Stojíme proto před otázkou, jaký je přechod od událostí primordiálních k událostem vyšších rovin. Jsou vůbec primordiální události schopny na sebe navzájem reagovat? A pokud ano, v jakém odlišném smyslu, při němž nejsou splněny podmínky odstupů od sebe a zase přístupu k sobě?
- 18 Stabilizace může být pochopena jako pomocný mechanismus, ale nemůže vysvětlit dlouhodobé negentropické tendence („othogenesi“). Vývoj „kupředu a výš“ na biologické rovině nutno odlišovat od „vývoje“ v dějinném smyslu. Problém stabilizace na dějinné úrovni.